

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

4. Eiusdem à libidine ad conuentum sagarum tractio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

ab eodem Italo in agrum quemdam abductam, luculentè profectò expertam esse, quo modo de vitio in vitium, velut per gradus veniatur, atque vnum flagitium ex altero trahatur.

IV.

Obscura tum erat nox, locus horridus, magna solitudo, nec quisquam in loco, nisi Italus & puella; cui utique satius fuisset mansisse domi. Ibi Italus, nesciente puella, quid facturum esset, faginâ virgulâ circulum in solo designavit; & nescio vnde lumine accepto, certa quædam ignotaque verba ex libro quodam nigro lecta submurmuravit. Horrere puella debuisset, & utique suspectas haberere cærimonias has, sed illa (ut curiosum est hoc genus) sperans se aliquid novi iucundique conspecturam, avidè rei euentum expectavit. O perniciose curiositas! ô audacia impia! ô sacrilega discendi cupido! Vix Italus verba absoluerat, cum subito addidit hircus, grandis, ater, probè cornutus. Inter hirci cornua nigricolor candela tetrum lumen præbebat. Hircum stipabant fæminæ duæ, tamquam duo Cherubim iuxta Propitiatorium scilicet. Et fortè larua tectæ erant, ne noscerentur; aut ut ad sacrilegam imitationem Sanctissimorum Cherubim *alis faciem velarent.* Ita superbus ille Deum æmulatur. Confluxit etiam illico ingens utriusque sexus, & ætatis multitudo, velut ad concionem aliquam, aut comitia celebranda. Utque res sacra videretur peragenda, mox aderat vir vestitu ornatuque sacerdotali, quasi sacrificium oblaturus. Italus autem manu tenebat puellam, quasi paranympus diabolo novam sponsam representans. Tunc prolixissimâ barbâ semel iterumque quassatâ, hircus cœpit velut humano ore loqui, & ab Italo querere: *Quanam ista puella foret? aut quid vellet, peteret?* Respondit ille, eam à se adductam, ut hircus in suarum nympharum numerum illam referret, ac velut monialem scilicet, in monasterij & ordinis sui cœtum ascriberet. Quo audito, tragopogon iussit ut illa signum crucis manu lævâ efformaret. Nempe simia Dei est nequam Spiritus, sed sinistra diuinum cultum imitans. Quare & cetera, quæ in diuinis officijs fieri Deo solent, voluit fieri sibi, sed omnia præposterè. Itaque mandavit, quotquot aderant, ut propius ad se accederent, atque saluatoriæ venerationis officio, osculum sibi pacis darent & acciperent. *Fecere illi, & (venia sit dicto ac diabolicæ fœditatis veritati)*

Yyy 2

ritati)

ritati) singuli osculum ei sub ipsa cauda labris impressere; vbi nimirum maximè scotebat & hircuebat. Ea salutatione peracta, vt solennem supplicationem exprimerent, singuli quoque candelas, quas manu tenebant, de funesta candela intra hirci cornua ardente accenderunt. Aderat & peluis, in quam, cum hircum supplices adorarent, stipem pecuniariam conijciebant, quasi qui in templis offerunt ad altare. Hoc primo factum tempore & conuentu, initium fuit diabolicarum abominationum, & vice sponsaliorum.

V.

Videbatur hæc res ludicra quidem, & haud satis decens puellæ, sed non admodum grauis, (quamuis grauissima esset) vt sæpe multis alijs simplicibus contingit, qui nesciunt artem Stygij veteratoris à paruis initijs ad maiora ducentis, & probè scientis illud: *Qui spernit modica, paulatim decidet.* Nemo primo poculo inebriatur, neque secundum poculum timeatur; sed tandem vbi incalescunt fraterculi, ibi totis amphoris res agitur; sequitur ebrietas, furor, insania, cædes. Ita & huic puellæ euenit; paulò enim post insigniter profecit in schola impietatis. Hic est mos, hæc humanæ naturæ fragilitas, ista dæmonis malicia, è bonis vt fiant mali, è malis semper peiores, è peioribus pessimi, neque antè sit finis nequitia, quàm vitæ. Quod in contrarium quoque cum fieri oporteret, vt è malis boni, è bonis meliores, è melioribus optimi redderentur, & de virtute in virtutem iretur, nec antè esset finis viuendi, quàm proficiendi; tamen plerique, quando paululum sibi videntur boni, quasi immobiles, ita in eodem gradu perstant, semperque timent, ne nimium faciant, nimisque sancti efficiantur. Cur non & mali aduertunt, se velut nauem in torrente stare non posse, sed semper, si contra torrentem non nitantur, descendere, & ruere in peius? Quod puellæ huic contigit, quæ se facile postea secundò, tertio, & sapius, passa est ab Italo in eundem iterum locum & conuentum sagarum reduci. Altera igitur vice funestas illas cum hircu, infandasque nuptias celebravit. Hircus, itaque, tamquam sponsus, ab ea postulauit sertum, seu corollam de capillis eius. Italus sine mora capillos defecuit, & hircu obtulit, velut armillam, vel torquem, seu coronam, gestandos. Hoc signo sibi desponsam seduxit hircus à turba, & in vicinum nemus perductam consueta fœditate initiavit. Post hæc, per omnes hebdomades,

Eccli. 19. 1.

Psal. 83. 8.